

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

23 tháng 11 năm 2008

Số 20

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhngui@gmail.com

Website: www.quyhointinhngui.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Tình Người

*Tình người ban bố lý chơn hành
Trí tuệ phân minh tự tiến nhanh
Quyết chí dũng hành qui một mối
Trùng tu xây dựng tự phân hành*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Phóng Sự Đặc Biệt
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Copyright © 2008 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Pháp Là Gì ?

Thầy: Người ta hỏi anh pháp là gì?

Bạn đạo: Dạ không biết ạ.

Thầy: Pháp là một luồng điện, chớ nhiều người nghe tới cái pháp là hết hồn. Pháp là cái luồng điện. Nó không có ai có thể chặn nó được hết. Nó xuất phát từ giới này tới giới kia. Nó là luồng điện xuất phát mà nó nương dựa ở trong cái thủy, hỏa mà dẫn tiến đi lên. Trong cái bản thể mình có nước, nước với điện hai cái nó hòa cảm với nhau, mà coi nó xuất phát đi đâu, ở đời nó cũng có cái pháp nữa. Cái bà kia, bà cãi ăn bà nọ cũng là cái pháp. Còn cái này khác, cái này là cái pháp đi lên, mở ngay trung ương bộ đầu để cho nó hòa đồng với tất cả, cũng là một cái pháp mà nó giải tỏa ra, nới rộng, vô cực, vô biên, cho nên con người nó không có sân si. Nó thấy nó chưa đủ, nó thấy nó chưa sáng suốt. Nó tu, nó xuất phát ra ngoài nó thấy nó càng ngày càng ngu càng dại hơn thiên hạ, cãi thắng họ làm cái gì? Lo sửa mình để tiến, giải tỏa cái phần trước điện mình để tiến lên, mình tiến tới tầng này rồi còn tầng khác nữa, mỗi chỗ, mỗi chỗ mình còn kém hơn thiên hạ. À, mình lên gặp Tiên Phật này kia, kia nọ, cũng vậy nữa, mình thấy mình còn thấp kém quá mà, cho nên các bạn tu cái pháp đây rồi, các bạn xuất phát ra được rồi, các bạn đâu có dám lãnh cái chức mà làm ông thầy. Thấy mình không có cái gì hết, cho nên mình được nhẹ nhàng, mình được cái chơn pháp là mở cái luồng thanh điện đi lên thì mình đi mãi còn mãi, nói mãi được mãi, cái đó kêu bằng pháp già đi lên trên đối với con đường đạo. Còn ở đời nó cũng có cái pháp, cái phương pháp cạnh tranh, cái phương pháp gây lộn, cái gì nó cũng có cái pháp hết trời, ăn thua đủ thứ hết. Cho nên chúng ta đi về cái pháp trung ương, về trung dung, nó không theo tay mặt, không theo tay trái mà chỉ tiến lên thôi. Khi mà nó tiến lên rồi nó mới thức giác, nó thấy sự thật của nó là ở đâu, cái nguyên căn của nó là cái gì, thành ra nó không có tranh chấp với thế sự. Chớ nếu mà thế sự là cái chuyện vĩnh cửu và trường cửu đối với nó thì nó cũng dám ăn thua lắm, rốt cuộc rồi nó thấy cái chuyện đời không có ai trách cái gì hết. Mà nếu nuôi dưỡng chung đụng trong cái thể xác quá nhiều thì càng nguy hại nhiều, như hôm qua mình làm chuyện sai quấy, đừng nói gì chuyện khác, chuyện dâm dục chẳng hạn. Hôm qua mình dâm dục quá độ, bữa nay mình thấy có rồi đó, mệt mỏi đủ thứ hết. Ai làm, chính mình đã tạo ra, thì mình phải gánh, cho nên mình phải tu cái pháp về điện giới, nó có nuôi cái chủng tử điện quang. Nó đi lên, nó càng thanh, càng nhẹ, bởi vì nó không có đựng, nó trung dung nó không theo bên tả mà không theo bên hữu, nó không có dựa bên nào hết, nó đi chính giữa, thành ra nó không có bị xô đẩy, nó không có bị hắt hủi và nó không có động người ta mà lấy gì có phản động lực mạnh, nó hòa giải với tất cả thì nó đi lên luôn, nó tiến luôn, nó mở luôn. Nhưng mà mỗi người đều có chớ không phải ông Phật có. Mỗi vị đều là thiêng liêng từ một cậu bé cho tới một ông lão cũng đều có cái sự sáng suốt đó hết trời. Bởi vì mình lớn ở thế gian đây là kêu bằng phức tạp nhiều, kêu rằng tôi lớn, tôi rành sự đời, chớ chung quy chúng ta

tu đây rồi nó phản lão hoàn đồng, rồi nó đơn giản hóa rồi, các cậu, các cô ở đây rồi mới thấy, té ra cái chuyện đời nó làm cho tôi bận rộn thêm thôi. Nó gây cái phiền phức, tạo cái địa vị, hư ảo chứ không có sự thật, rồi tôi thấy một ngày kia rồi tôi phải tiêu, những cái đó tôi không có đem đi được, mà tôi cho cái đó là phải, cái đó là cái địa vị của tôi, cái đó là nơi vĩnh cửu của tôi, đó là một cái chỗ kê bằng sang trọng của tôi, nhưng mà rốt cuộc cái đó tôi đem đi không được. Tôi chỉ đơn giản hóa, sau này tôi đi với cái phần hồn nhẹ nhàng, mà nếu như người tu ở đây đạt được cái xá lợi phát rồi nó mới thấy nó đi lên, thấy nó sáng suốt, thấy nó nhẹ nhàng, tất cả những cái phức tạp ở xung quanh nó cũng phải bỏ hết. Các bạn tu ở đây ngồi nhắm con mắt thấy xanh xanh, đỏ đỏ xung quanh bao vây cái phần hồn của các bạn, kê bằng Mô Ni Châu ở xung quanh nó bao vây, nó bao vây cái chủng tử xá lợi phát ở bên trong. Thì cũng như ở đời chúng ta đang bao vây, các bạn đang ngồi ở đây nhưng mà cái kinh nghiệm nó tràn trề ở thế gian là đi sâu thập những trước điển xung quanh, mà những cái đó chúng ta đem đi được không, đem đi không được. Cho nên nhiều người thấy xanh xanh, đỏ đỏ một thời gian rồi đi lên trên nó lại mất, nó không thấy. Nó không còn thấy cái Mô Ni Châu đó nữa nhưng mà nó sẽ thấy cái chủng tử sáng suốt về cái xá lợi phát. Cái luồng điển đó đi tới đâu nó hiểu tới đó, tôi ở giới nào, ở tầng nào, nó biết, trong lúc nó chưa có hoàn thành mắt mũi tai miệng, nhưng mà đó là cái Thánh Thai nó đi tới đâu nó hiểu tới đó, thì tới lúc đó không có những cái màu sắc nữa, nó đi trong bậc tối rồi nó sẽ bậc sáng ra một cái luồng điển sáng trong trắng, sáng hơn soudure ⁽¹⁾ nữa, nó đi tới đâu nó sáng tới đó. Cho nên những người ở đây sau này xuất hồn đi ra, tại sao bạn đồ trắng không, nó không có bạn đồ xanh đỏ như ở thế gian nữa, nó bạn màu trắng. Rồi tới cái lúc nó học tới biến hóa rồi, nó thử chơi chữ nó không có thích màu mè, nhưng mà nó chỉ trắng, trong trắng. Những người mà ngộ được cái pháp này rồi thì bạn đồ trắng tươi, nhiều người gặp thì thấy nó trắng tươi, mặt hồng hào vậy thôi, nó hoàn thành được một cái Thánh thai của nó biến chuyển thành phần hồn rồi thì lúc nào người ta thấy cũng vậy. Còn những người ở thế gian bị nuôi những cái chuyện phức tạp quá nhiều, ai cũng tham sanh quý tử, muốn biết việc này, muốn biết việc kia, muốn biết việc nọ, rồi nó làm cho mình cũng như cái giỏ rác càng ngày càng nhiều, rồi đổ lên đê lên đầu mình, phức tạp càng phức tạp thêm, cho nên sân si, sau cái sân si đó là cái bệnh hoạn mà không hay, rồi nói tôi bệnh này, bệnh kia, bệnh nọ, than trời trách đất mà không biết mình đã làm bệnh cho mình mà không hay, chính cái bực mình tạo cho mình do cái bản tánh quá độ trong cái chiều hướng tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục. Cho nên chúng ta phải trở về với ta, và chấp nhận sửa chữa, chính tôi, đã làm cho tôi bệnh, chẳng ai làm cho tôi bệnh được hết, thì tôi chấp nhận sửa chữa, tôi mới ly khai cái tình trạng đó, thì tự nhiên các bạn cố gắng tu một thời gian rồi nó xuất ra nó đâu có còn sợ bệnh nữa, nó hết rồi. Bởi vì cái chuyện đó là căn bản, người ta đã cho tôi một căn nhà phong phú, cho tôi một cái máy khâu bằng và phóng thanh ra đầy đủ, tôi cứ cầm bậy, cầm bạ, nó hư hết trội, cái đó là tôi chịu, tôi chịu trách nhiệm, tôi không có than vãn với ai hết, tôi phải sửa để tôi tiến. Thành ra muốn tu mà biết được cái pháp tràng ở bên trên thì phải giải quyết tất cả những cái trước điển, giải tỏa tất cả những cái trước điển, cho nên đảng này chúng ta đã sẵn cái pháp để cho các bạn làm, mở bộ đầu, mở ngũ tạng, mở từ một lỗ chân lông cũng phải mở hết, chứ không có che đậy nữa. Đi tới đây tu là mở sáng lạn, mở cái nội tâm sai lầm của các bạn, sau này các bạn nên nói sự thật, tự

¹ Soudure (tiếng Pháp): sự hàn, kỹ thuật hàn. (welding)

nhiên nói, có nhiều bạn mới tu bây giờ không dám nói sự thật của mình, sự đen tối của mình quá nhiều không dám nói, nhưng mà một ngày kia tự nhiên các bạn ứng khẩu các bạn nói, tôi hồi trước là vậy đó, giựt của người ta, xấu, bê bối, chơi bời, gạt con gái người ta đủ chuyện hết, bạn nói để chi? Để cho cái tâm nó nhẹ, ta xách ta liệng nó đi, đổ nó như đổ rác, liệng đi, còn ta ôm lấy cái đó, là ta ôm cái đồng rác ở trong con tim, nhưng mà mấy ai can đảm như vậy, bởi vì họ chưa can đảm họ chưa thấy họ. Họ can đảm rồi họ thấy, dù có biết được tôi cái chuyện này mà họ có chặt đầu đi nữa thì tôi cũng không có cần cái chuyện đó, tôi cần cái chuyện kia. Cho nên cái tu đẳng này, nó không cấm giới các bạn mà để cho các bạn tu rồi các bạn mở ra các bạn thấy cái nào vĩnh cửu, cái nào mà người ta không thể tin con người bạn, người ta có lấy cái điển gì cũng không đốt tiêu bạn được. Lúc đó các bạn thấy, tôi cần phải đem sự thật, không phải là tôi hung hăng, tôi không sợ mà là tôi biết sự thật rồi cái tâm tôi định, thì tôi phải nói sự thật, kêu bằng từ bi bác ái, cho nên cái phương pháp tu ở đẳng này, sau này rồi các bạn giải tỏa rồi, các bạn không muốn gạt ai hết. Cái chuyện gì, nó trắng ra trắng, đen ra đen, mà luôn luôn đi trong tinh thần xây dựng, chớ bạn muốn lấy cái sáng suốt của bạn mà đi gạt người ta là tối công phu không được, nặng ngực liền. Bây giờ thử hỏi mỗi ngày các bạn nguyện với Trời Phật, nhiều người cũng nguyện con muốn làm lành lánh dữ, nhưng mà bữa đó bạn sân si hay bạn tính gì hơn người ta đó, tối đó bạn công phu không được, chắc chắn là nó nặng ngực, rồi nó làm cũng như ai xô đuổi bạn vậy, rồi mình tủi lấy mình, mình xét cái đó, mình đã tạo cho mình đen tối. Mình bằng lòng mở cửa, miệng mình nói mở cửa, mới mở hé rồi mình đóng cửa lại, chớ phần đông những người tu ở đây nó vậy, nhưng mà lần lần đây các bạn mở ra rồi phong ba bão táp nó có vô nhà rồi rồi cuộc nó cũng yên không sao. Chúng ta chấp nhận mà, chúng ta bằng lòng tu, chúng ta mến cảm đức Phật, thấy sự thành công đức Phật là một người cách mạng bản thân, rất cao quý, sửa người để ảnh hưởng cho muôn đời về sau, bây giờ mình muốn được con đường đó rồi mình sợ bệnh hoạn, mình sợ đau đớn, mình sợ dư luận làm sao mình tu, không có cái gì bằng cái sự sáng suốt của mình, nếu chúng ta có sự sáng suốt rồi thì chúng ta không có bị ai gạt hết. Chúng ta càng ngày, càng sáng suốt, đẳng này người ta tu người ta biết được cái chuyện đó, nhưng mà người ta không làm móc nối, mách lới để người ta gạt mấy người bạn tu, mà người ta nói tôi không phải thầy các bạn, tôi là bạn, bạn là tôi, chúng ta đồng nghiên cứu để sửa chữa và đồng tiến. Tại sao người ta không nói rằng ta là thầy của chúng sanh, để ta bịp chúng sanh chớ, kiếm cơm ăn, hốt bạc mà, trong lúc người ta mê muội điên loạn, người ta tin nơi mình, mình làm cái mách lới gì cũng kiếm tiền được hết tại sao không làm? Ở thế gian đã có, nhiều người lợi dụng trong cái thời cơ của chúng sanh đang điên loạn, chiếm một phạm vi thế lực, rồi hô hào đủ thứ hết, gây cho người ta càng ngày càng hoang mang càng động loạn thêm, trong cái lợi dụng đó, rồi hỏi rồi cuộc những người đó, lợi dụng được cái gì? Thâu được tiền của ư, nhưng tiền của đó đem đi đâu? Cũng như tôi thường nói không khác gì cái tượng Quan Âm bị mối cắn, rồi nó cũng sụm bà chè như mấy người kia. Nó không hiểu, nó không hiểu lấy nó, mà nó hô hào làm cái gì? Còn đẳng này chúng ta không, chúng ta một bậc thiêng liêng đang lãnh đạo cái Tiểu Thiên Địa này, chúng ta phải trở về với vị trí, cái vị trí đó là cái trọng trách đối với Trời Đất, để hóa giải những sự tăm tối của khối óc của chúng ta mà cái nội tạng chúng ta nó đang hoành hành từng giờ từng phút, sanh diệt hàng ngày và chúng ta phải bổ dưỡng để làm cho nó đi tiến lên, càng ngày càng sáng suốt, không bị đè bẹp bởi cái tâm trí điên cuồng của phần hồn. Phần hồn chúng ta Chủ Nhơn Ông đây là bậc lãnh đạo của Tiểu Thiên

Địa, điên cuồng nhiều kiếp, chúng ta nên ăn năn sớm một chút, hay một chút, sửa mình để ảnh hưởng với tất cả ở xung quanh. Cái hồi nào giờ chúng ta bỏ phế, cái gì cũng giao cho lục căn lục trần, nó muốn là làm, ở dưới này nó dùng dùng lên giận là tới đánh người ta, giận là muốn chửi người ta, giận là muốn xua đuổi người ta. Ngay trong gia đình mình có bữa cơm ăn, bà con tới ăn đi nữa, ăn bữa thứ nhất, bữa thứ nhì, bữa thứ hai, bữa thứ ba nó nói thôi đi đi. Trong tâm nó muốn mà nó tìm cách khác nó đuổi người ta đi, nhưng mà nó không biết, tại sao người đó tới nhà tôi ăn, mà những người khác không tới nhà tôi ăn? Nó có cái chuyện của tiền kiếp, bây giờ mình có cơm ăn đây cũng là Trời Phật cho chứ không phải mình có tài cán gì làm ra hột gạo được. Tôi nói ông bác học cũng không làm ra được hột cát, đi mượn đồ cũ kết tập mà thôi, thì đâm ra do cái tình thương xây dựng khối này khối kia làm ra, thì mình phải đem cái tình thương của Trời Đất để cho tất cả mọi người. Mình ảnh hưởng người ta tốt, mình giúp đỡ người ta bữa cơm, xây dựng cho họ, sau này họ sẽ học cái chuyện tốt của chúng ta mà xây dựng cho người khác. Chớ đừng nên nuôi cái chuyện eo hẹp, đối đãi bất chánh, rồi đó cái sự đen tối nó sẽ trở về với mình. Sau này các bạn tu các bạn xuất hồn rồi các bạn thấy sợ lắm, sợ cái gì? Không phải sợ ông Trời, không phải sợ ông Phật, sợ cái hành động ngu xuẩn của ta, đã đứng ra hô hào là một nhân vị mà làm những chuyện đen tối, mờ ám, tham dục không, không biết cái chơn chánh là gì, miệng hô hào chơn chánh mà tâm không chơn chánh, sợ lắm, sợ mình, sợ cái thằng khùng này, nó khùng lại một lần nữa là nguy lắm, thành ra mới ráng tu. Tu chừng nào các bạn sợ bạn chừng này chớ không phải sợ Trời Phật, mà không có sợ đạo hữu, không có sợ ai, sợ tôi thôi. Tôi sợ tôi điên cuồng bỏ phế lục căn lục trần, bỏ phế 1250 vị ti kheo đã theo tôi tu từ nhiều kiếp rồi. Tôi không có ở trong tinh thần xây dựng, bỏ phế tám vạn bốn ngàn cái gia dịch ở trong lỗ chân lông, mỗi khối, mỗi khối nó đang chờ chức tôi đem cái huyền diệu cho nó, để cho nó tận hưởng cái gì nó có thể được, chứ tôi là người bỏ phế, bê bối, chớ không phải hút xì-ke mới bê bối, hiện tại các bạn mà chưa thấy được cái chuyện ở bên trong cũng như là người hút xì-ke vậy. Không biết cái gì ở bên trong hết, cứ tự mình chà đạp lấy mình, giận hờn người này, giận hờn người kia, giận hờn người nọ, tự đem lại cái sự phá sản của cái Tiểu Thiên Địa này, làm cái quốc gia nó nguy hại là cái Tiểu Thiên Địa này nó nguy hại. Cái Tiểu Thiên Địa của ta đang điều khiển, đầy đủ cho đầy đủ, có radar có đủ hết, nhưng mà trong này không biết sử dụng. Rồi trở lại lạm dụng, chà đạp lấy cơ tạng của mình, chà đạp lấy khối óc của mình, gây cho mình càng ngày càng chậm tiến, xấu hổ biết bao nhiêu, cho nên khi các bạn xuất hồn ra được rồi các bạn thấy xấu hổ, cho nên tôi nói là tôi là thằng lưu manh không có nghĩa lý gì hết, tôi sợ nó tái phát lại những chuyện đó, cho nên tôi xuất ra rồi, tôi thấy những chuyện gì tôi làm hồi trước đều là xấu không có cái gì tốt hết. Cho nên tôi cương quyết tu, tôi tu trong hòa đồng với tất cả, các bạn là tôi, tôi là các bạn, tôi nghiên cứu cùng các bạn, nhờ các bạn tôi mới sửa đổi, có cái xấu tôi mới tìm cái tốt, đem ra xây dựng, chúng ta trau dồi sửa đổi, chúng ta học lẫn nhau, nó mới tiến. Sau này các bạn tu rồi, các bạn đi ra, đó mà dám các bạn đứng xưng hô trước mặt Phật là tôi xuống thế gian tôi làm ông thầy, thì các bạn chặt đầu tôi, không có làm được, không có dám làm, thấy mình tội lỗi đầy mình, từ tiền kiếp chớ không phải mấy chục năm nay, sai lâu rồi không phải mới sai. Cho nên nếu tôi nói nghĩa là bây giờ mình phải chứng minh rõ ràng, nhiều người nói tôi có làm gì đâu sai, cái chiếc máy bay mà đang lái trên không trung mà cái ông đó ông lái cái độ 300 độ mà 301 ly thì cái chiếc máy bay đó không biết bay tới đâu, nó sai tuốt luốt hết. Huống hồ gì chúng ta ở đây, nghĩ sai có chút xíu thôi, trắng với đen có bao nhiêu

đó thôi, mà nhiều người thích đen, tắt đèn đi, thích cái đen, cái đen mà nó sai nó đi xuống, nó còng đầu, cái thằng sáng nghe lời thằng đui là phá sản ở chỗ đó, đi vô cái chỗ tù, rồi nó làm cho các bạn khổ, bận bịu đủ thứ chuyện, chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, rốt cuộc rồi mấy người đó hỏi chứ khổ, khổ cái gì? Nhà tôi một đồng rãng nè, một bảy con nè, rồi y không có nói là tại sao tôi tạo ra cái đó, y không nói. Rồi cứ than thở người này, than thở người kia, than thở người nọ rồi mấy người kia nói, chu choa tội nghiệp quá, ông đó con đồng bây giờ giúp ông, rồi đâm đầu làm cho ứ hơi đưa cho ông rồi rốt cuộc rồi gia đình mình cũng vậy, thì cũng như ông ai giúp mình bây giờ? Rốt cuộc nó ở trong cái vòng lẩn quẩn, lẩn quẩn, lẩn quẩn, lẩn quẩn cũng như nó xỏ mũi rồi nó còng đầu. Nhưng mà chúng ta thức giấc rồi, không phải cảnh đó là cái cảnh trường cửu, không phải cảnh đó là cái cảnh xây dựng cho những người ở xung quanh, không phải làm những hành động đó là cái phước, nhưng mà sửa mình để tiến về cái nơi vĩnh cửu, chỉ cái mạch lạc, đường lối cho mọi người được tiến tới. Nó tạo cái phước cho nó, nó đem lại cái hòa bình cho nó, nó sửa chữa nó, nó tận tiến trong cái huyền vi tăng tiến của nó, nó không bị lệ thuộc bởi ngoại cảnh và nó không bị lệ thuộc bởi những ảo tưởng nữa, nó dứt khoát với tất cả thì lúc đó nó mới chiến thắng cái tình thế của nội tạng nó, nó nắm lấy cái chủ quyền cõi mở, xây dựng. Như hồi nãy giờ tôi nói, tôi dạy ai, tôi dạy tôi, tôi cả ngàn người ngồi trong này nghe, chớ tôi đâu dám dạy các bạn, nhưng mà các bạn ngồi nghe đó rồi các bạn ý thức các bạn sẽ dạy các bạn. Các bạn ráng tu rồi một ngày kia các bạn mở rồi nói như tôi, hồi nãy giờ tôi nói các bạn nghe các bạn nói hay, ông nói hay, nhưng mà ông nói cái gì, các bạn nói lại không được, là cái phần điển của mỗi người, như tôi được nhẹ tôi mới nói vậy, ông Phật được nhẹ, ông Phật mới để kinh kệ nói vậy, ông Phật đâu có bắt các bạn thuộc lòng cuốn kinh đó, đằng này nói cho các bạn nghe thôi, đâu có bắt các bạn học thuộc lòng những lời nói của tôi, nhưng mà người đời tại sao họ bắt người phải đọc kinh? Là tôi đã lập lỡ cái chùa này thờ ông Phật, tôi bảo vệ cái pháp này nhưng mà tôi không biết làm sao bây giờ, học trò càng ngày càng đông, bởi vì họ thích ông Phật mà họ tới chùa tôi họ tu, rồi bây giờ tôi nói chứ đọc cái kinh đó mới biết chớ, bởi vì chính tôi làm sư mà tôi không biết tôi là sao đây, rồi tôi chỉ bắt đọc cái kinh, rồi mấy người đó đọc, có người bàn đầu đọc sơ sơ chữ này, chữ kia, chữ nọ, có người lên giọng xuống giọng, cái giọng nào hay, tôi bắt chước cái giọng đó, tôi phổ biến, chớ thiệt ra đọc hết một cuốn kinh không hiểu ông Phật nói cái gì, ông Phật để cho chúng ta suy tư, hiểu cái đường lối mạch lạc, đến đi, luật định hóa sanh, tứ đại giai không là sao? Tại sao nó mới trở lại cái không không? Ngài cắt nghĩa cái đường lối, Ngài đi tu và đắc pháp, để cho chúng ta xem, suy tư, nghiền ngẫm, cõi mở, dẫn tiến, chớ không phải đưa các bạn đọc thuộc lòng rồi ỷ lại nơi cái đó. Nói tôi đọc thời kinh rồi tôi khỏe, mà sau cái thời kinh rồi là con tôi chọc tôi đánh thả giàn, cái đó không được, tại sao nó đọc cái thời kinh mà nó không biết cái mạch lạc làm sao nó sửa lấy nó được. Khi mà nó biết cái mạch lạc của đức Phật nó hiểu rồi nó sợ lắm, chính thằng con nó là thầy nó, vợ nó là thầy nó, bạn bè nó là thầy nó, làm sao nó cõi mở nó để nó ảnh hưởng người khác, không nhờ cái đường lối đó làm sao nó tiến tới nó nắm cuốn kinh nó có, nó buồn đời nó mới qua đạo, nó chán đời nó mới vô chùa nó lấy cuốn kinh mà nó không hiểu cái mạch lạc.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 14/07/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

ĐOÀN PHƯỚC TÂM ĐI SÓC TRẮNG

Đoàn từ thiện đến Sóc Trăng cứu trợ,
Kỷ niệm, tháng mười một: ngày giỗ tổ Vô Vi.
Bạn đạo nôn nao, người đi Đại Hội kịp kỳ,
Người theo Khóa Sống Chung, cho chuyến đi “Hội Tụ”,
Người ít đi xa, tìm Thiên Đường an trú,
Đoàn Phước Tâm chăm chú giúp bạn nghèo.
Trời Sóc Trăng buổi nắng sớm gieo neo,
170 phần quà, tặng người mù và xã nghèo Liêu Tú.
Theo lịch mời của huyện nhà Long Phú,
160 phần cho dân cùng người mù Thạnh Quới.
Mặc mưa to, vẫn lòng thành phần khởi.
Bởi bà con Khơ Me đang trông đợi nhận quà.
Nhiều bạn hảo tâm, tặng tiền mặt các cụ già,
Có bạn mang thêm quần áo nhà ra giúp đỡ.
Các anh bốc vác, cũng nhận được quà bốc dỡ.
Để hài hoà, 14 phần cho phố chợ Sóc Trăng.
Khách sạn Quê Hương, nơi tạm nghỉ một lần,
Chùa Đất Sét, hồ Nước Ngọt, nơi giải trần thanh nhẹ...
Đến Cần Thơ ăn trưa, chùa Bảo Ân: đoàn ghé,
Gặp hai bạn An, Bình còn tỏ vẻ đạo duyên.
Tiếp chuyện sư cô Đào, nhiều tâm sự: lạc thiên,
135 bạn đang tìm: thiện duyên, nguồn cội.
Mai ta về, ai chuyển lời thăm hỏi !! ??
Xin kính hồi, đệ chúc gởi: NAM MÔ/.

Tp. HCM, ngày 06-11-2008

Kính Bái,
TRẦN KIÊN HOA

Phóng Sự Đặc Biệt

Ký Sự Thầy Du Hành Las Vegas (tiếp theo)

Chương trình dự định là ngày thứ sáu phái đoàn sẽ về lại San Diego, nên anh Thanh Hòa chỉ lấy phòng ngủ có bốn đêm thôi, 11 giờ trưa phải trả phòng mà đến 11 giờ kém năm chúng tôi còn chưa biết ở hay về. Sáng sớm nay anh Thanh có hỏi Thầy mà Thầy im lặng không trả lời, bây giờ Thầy còn ngủ, như vậy chắc ở lại rồi. Anh Thanh vội thức dậy gọi hotel đặt thêm một ngày nữa và tất cả chúng tôi ở chung một phòng.

Buổi trưa anh chị Được, ông Bảy, anh Sang chị Hoa lên thăm Thầy. Rồi anh Sang chị Hoa có nhã ý mời ông Bảy, bà Tám và tất cả anh chị em đi ăn cơm trưa, anh chị Sang không dám mời Thầy vì sợ Thầy đi ăn ngoài bị ngứa. Cảm ơn tình cảm của anh Sang chị Hoa dành cho bạn đạo phương xa, chỉ tiếc là ăn xong phải về khách sạn chơi với Thầy nên chúng tôi không có thì giờ ghé nhà anh chị uống trà đàm đạo Vô Vi. Mong một dịp khác sẽ được tái ngộ để đáp lễ anh chị.

Buổi chiều trời Las Vegas dịu mát, Thầy trò chúng tôi lại đi dạo, kỳ này anh Thanh hăng hái đẩy Thầy đi xa hơn, từ Palazzo anh đẩy xe ra đường cho Thầy hưởng nắng sa mạc mùa thu. Phố xá nhộn nhịp đông đảo du khách dạo bước, Thầy trò nhà ta nhanh chóng lẫn vào đám đông nhưng lúc nào Thầy cũng nổi bật với chiếc áo pull màu đỏ. Đi ngang qua khuôn viên của các Casino nơi nào có ngoại cảnh đẹp đặc biệt, Thầy trò đều dừng lại chụp hình lưu niệm, Thầy bên thác nước (Wynn), Thầy bên tàu cướp biển (Treasure Island), Thầy với vườn hoa nhiệt đới (La Mirage), Thầy với khu vườn huyền bí (La Mirage).... Vòng về anh em đưa Thầy đi xe điện (tram) qua thêm mấy khu phố nữa mới về lại khách sạn Palazzo.

Tùng và Sony có nhã ý mời Thầy đi Spa, sợ da Thầy mỏng quá không tắm hơi được, nhưng cô Indra nói không sao. Khi Thầy nhận lời, Tùng với Sony vui mừng lắm, Tùng khen spa ở Palazzo này sang trọng và tiện nghi tối đa, đi spa xong ra người khỏe hăng mát mẻ nhẹ nhàng vô cùng, nên mong Thầy và các anh em được hưởng tiện ích một lần cho khỏe, giải bớt căng thẳng và cho biết thêm dịch vụ này ở đây.

Khoảng 8 giờ rưỡi tối hôm đó, chúng tôi lại có dịp quay quần bên Thầy. Có thêm vợ chồng chị Hường từ Arizona mới qua thăm thầy, chị mang chiếc xe RV motor home của chị qua để Thầy tùy nghi sử dụng, đến khi nào Thầy không cần dùng nữa, thì sẽ hoàn trả lại cho chị ấy. Chị Hường ngồi dưới chân Thầy, kể chuyện chiếc xe RV mua đã gần 10 năm mà mới chạy có 11.000 miles, chuyện chị dọn dẹp xe cả ngày hôm qua tối không ngủ, đi đường lái xe từ Arizona qua chị cũng lui cui cúi rửa tắm, cả ngày không ăn uống gì nên đến đây đói quá phải nhờ anh Thanh Hòa đưa đi ăn Chị kể đủ thứ những tiện nghi giường, bếp.. trang bị trên xe cho Thầy nghe.

Thầy chị nói về chiếc RV, có bạn đạo đề nghị chị Hương nên mời Thầy xuống đi thử chiếc xe RV. Đúng rồi, Thầy nhận lời liền, thế là anh em ta lại cùng Thầy kéo nhau ra bãi đậu xem chiếc RV. Chị Hương mời Thầy lên RV, chị đưa Thầy vào giường ở cuối xe nằm nghỉ, ông James chồng chị Hương cầm tay lái chở Thầy và tất cả bạn đạo đi một vòng Las Vegas by night. Xe chạy ra hướng ngoại ô, anh Thanh nhận ra hướng đường đến nhà chị Thủy, mới nghe chị Thủy bị chớm đau bao tử, nên chị Thanh Hòa đề nghị đến thăm chị Thủy, chị cầm phone gọi chị Thủy hỏi địa chỉ nhà, ông Jim cho vào hệ thống Navigator trong xe liền. Mười phút sau thì chúng tôi đã có mặt trước căn nhà chị Thủy, lúc đầu sợ Thầy mệt, anh Thanh Hòa kêu chị Thủy ra xe chào Thầy nhưng một lúc sau thì Thầy lại bước xuống xe Thầy hỏi “*Nhà con Thủy đây hả, để tao vào thăm nó một chút*”. Chị Thủy chắc vui mừng xúc động lắm khi Đức Thầy bất ngờ đến nhà, không chuẩn bị kịp nên trông chị và con gái hơi bối rối, nhưng có hề gì Thầy đến nhà chứng cho tâm lành của chị, Thầy ngồi ngay phòng gia đình uống trà xem tivi, hỏi chuyện chị Thủy với bạn đạo, anh Thanh Hòa xin phép Thầy cho chị Thủy chụp hình kỷ niệm với Đức Thầy, bạn ta vào chụp ké. Phó nhòm Tùng và Sony kêu chị Bê vào chụp với Thầy, phó nhòm ra lệnh “*Chị Bê ôm Thầy đi*”. Thế là có hình con ôm cha “*thấm thiết*”. Vui ời là vui !

Khi rời nhà chị Thủy, chị Thanh Hòa rủ chị Thủy tháp tùng về khách sạn để ngày mai theo Thầy về lại San Diego luôn, khỏi mất công con chị đưa qua. Thế là “*xe đồ Hoàng*” í lộn “*xe đồ Thanh Hòa*” lại rước thêm được một khách quý.

Đêm đó trong căn phòng Luxury View Suite được trưng dụng chỗ ngủ tối đa, tạo thêm sự ấm cúng chan hòa tình anh em đồng môn thương yêu tha thứ. Anh chị em chúng tôi thiếp xong thì đã gần 2 giờ sáng. Mọi người nằm xuống ngả lưng thiu thiu được một chốc bỗng đèn bật sáng choang, mở mắt ra thấy anh Dominique đã đẩy xe Thầy vào ngay giữa phòng, cả bọn vội vã ngồi dậy chào Thầy, anh Thanh Hòa mắt nhắm mắt mở ôm quần áo đi vào phòng tắm, Dương Như Tùng mau lẹ nhảy từ trong chăn ra, đứng lên nói với Thầy:

- Con sẵn sàng rồi nè. Biết tới thế nào Thầy cũng qua kêu nên con mặt sẵn áo quần ngủ luôn. Thầy cười.

Trong khi đợi anh Thanh Hòa, Thầy ngồi nhìn quanh phòng thấy đàn con nằm tràn lan, Thầy hỏi:

- Phòng này mấy người ngủ?

Chị Thanh Hòa nói:

- Dạ để con đếm: 1... 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10...10 người đó Thầy.

- Chà phòng vậy mà cũng ngủ được 10 người. Thầy chặc lưỡi.

Im lặng một lúc Thầy bỗng nói:

- Tập cho nó quen rồi.

Mặt Thầy nhìn hơi vui vui khi nói như để đàn con hiểu mà thông cảm. Chắc cơ thể của Thầy quen sinh hoạt ban đêm hay Thầy phải đi “*làm việc*” không biết, nhưng Thầy còn khỏe Thầy còn đi ra ngoài được thì bất cứ giờ giấc nào các anh chị cũng vui vẻ sẵn sàng phục vụ Thầy, nương theo giờ giấc, ý muốn của Thầy cho Thầy vui làm việc trọn lành, mà không bao giờ dám phiền hà gì cả. Đạo hiểu với Thầy chúng con trả bao nhiêu kiếp mới hết.

o0o

Sáng thứ Bảy, chúng tôi lo dọn dẹp hành lý trả phòng sửa soạn khăn gói trở về San Diego. Trong khi Thầy ngồi ngoài hiên khách sạn chờ đợi anh Thanh Hòa lái xe đến đón, thì chị Hường đến chào Thầy, chị tỏ ý mời Thầy đến thăm nhà chị ở Arizona, lái xe 4 tiếng, Thầy từ chối không đi, chị cứ năn nỉ mãi Thầy cứ lắc đầu từ chối mãi. Chẳng nhớ lúc nào Thầy cũng từ chối không lấy chiếc xe RV nữa. Chị Hường rất muốn Thầy nhận chiếc RV nên có lúc nghe chị Hường thủ thỉ với Thầy: “*Thầy lấy chiếc RV này đi để Thầy có xe đi thăm bạn đạo ở Mỹ, Thầy đi xe này qua Arizona rồi đi về Montreal luôn, ghen Thầy*”. Thầy lắc đầu: “*Không đi !*”

Chất hành lý xong xuôi Thầy trò lên xe, để chắc bụng trước khi ra xa lộ, tài xế Thanh Hòa mời Thầy cùng vợ chồng chị Hường và tất cả đi ăn ở Mandalay Bay Buffet. Tại đây lại có chuyện bất ngờ ! Bất ngờ thật là bất ngờ ! Số là chị Hường vẫn thiết tha mong muốn Thầy về thăm nhà chị, nên Thầy ăn xong là chị lại ngồi bên cạnh tỉ tê với Thầy, chị nói mãi nói mãi, Thầy từ chối hoài không được Thầy mới bảo: “*Thằng Thanh Hòa lái xe thì tao mới đi*”. Chị Hường mừng quá, chị nhảy qua năn nỉ anh Thanh Hòa. Anh Thanh Hòa lắc đầu kệt tui quá ! Anh không quyết định một mình được anh kêu tất cả anh em lại qua bàn nhỏ họp hội đồng trung cầu dân ý. Bàn qua bàn lại một hồi thì “*đi thì khổ không đi thì lỗ*”, nhưng chẳng ai dám có quyết định rõ ràng, nên cuối cùng anh Thanh Hòa đồng ý với anh Dominique, anh quay lại bàn Thầy kính cẩn thưa với Thầy: “*Thầy muốn đi đâu thì con chở Thầy đi đó. Thầy muốn về San Diego, con chở Thầy về San Diego. Thầy muốn đi Arizona con chở Thầy đi Arizona. Bây giờ Thầy có muốn đi Arizona không?*” Thầy gật đầu ! Ha ha ha ! Anh Thanh Hòa méo mặt, chị Hường mừng rỡ nhảy tung tung như con nít được quà, cả bọn chúng tôi mắc cười quá phá ra cười vang, vui thật là vui ! Thiệt tình, Thầy đổi chiêu lẹ quá, chẳng biết đâu mà rờ, không biết chuyện đi này sẽ biến chuyển ra sao nữa?

Welcome to Arizona – Đức Thầy đến Arizona

Trên Highway 93, 4 chiếc xe nối đuôi nhau, đi đầu là xe Thầy, đến xe Tùng, xe Sony và cuối là chiếc RV chồng chị Hường lái một mình, cùng vượt đèo vượt nương dzô nhắm hướng Đông chạy qua tiểu bang Arizona. Chạy một hồi qua freeway I-40 thì trời đã về chiều cảnh vật hai bên đường im lìm trong bóng hoàng hôn. Màn đêm xuống thật nhanh, tưởng là sắp tới nhà,

bỗng xa lộ bị kẹt cứng, xe xếp hàng dài dài vì tai nạn xảy ra phía trước. Lợi dụng xe ngừng cả tiếng bắt đắc dĩ, anh em ta thông thả xuống xe đi bộ trên xa lộ giải ... trí ! Mãi đến hơn 10 giờ đêm, đoàn xe mới nhúc nhích đến thành phố Flagstaff. Chị Hường hướng dẫn xe Thầy và phái đoàn đến thẳng nhà hàng Nhật Sakura, tại đây các con và cháu chị đã đứng đợi đón chào Thầy.

Buổi ăn tối ở nhà hàng Sakura thật là vui nhộn, thoải mái. Chị Hường rất náo động, hết lăng xăng chạy quanh rót trà cho từng người, rồi lại mời rượu, chị còn vui miệng kể chuyện tiếu lâm làm cả nhà cười nghiêng ngả, anh Thanh Hòa phải đặt cho chị cái tên mới là “Hoàng Châu Cát Cát”. Anh Thanh Hòa mượn dịp vui được đi ăn cùng Thầy bèn hô hào anh em cụng ly tới tấp, anh Dominique, Minh Sơn và bà Tám cũng nâng ly xả láng, cả nhà hoan hỉ quá chừng. Thầy và chúng tôi vừa ăn vừa thưởng thức tài nghệ của anh đầu bếp xào nấu ngay trước mặt. Hai anh bếp thật có duyên, khéo tay khéo miệng pha trò dí dỏm hài hước làm thực khách thêm vui vẻ. Thầy thưởng thức món sushi chay, một chút mì xào rau, uống nước trà gạo lức và trái cây tráng miệng. Cũng trong đĩa trái cây tráng miệng của Thầy, Thầy ăn khóm không thấy Thầy phản ứng gì cả mà khi Thầy chia cho anh Thanh Hòa miếng khóm, mới cho vào miệng anh Thanh đã nhăn mặt, la lên: “*Chua quá !*”. Thầy hỏi “*Cái gì chua?*” (Hihi ! Khóm chua hay tâm chua ? Hả anh Thanh Hòa?)

Xe Thầy về đến nhà chị Hường đúng nửa đêm, chị Hường dành cho Thầy một phòng lớn trên lầu, bà Tám ngủ phòng nhỏ bên cạnh. Chúng tôi chia nhau ngủ ngoài phòng khách và phòng family room, chị Hường thật chu đáo cung cấp đầy đủ mền gối cho từng người. Nhóm thanh niên Hoàng, Tùng, Điền được vợ chồng người con út của chị mời qua ngủ bên nhà họ cho được tiện nghi.

Trời khuya vùng Flagstaff lạnh buốt, nhiệt độ khoảng 40°F (4.44° C), may là trong nhà có lò sưởi đốt củi thật ấm áp. An vị chỗ ngủ xong chúng tôi cùng nhau ngồi thiền. Thiền xong vừa nằm xuống thiêu thiêu ngủ thì nghe tiếng anh Dominique gọi anh Thanh Hòa dậy chở Thầy đi chơi, anh Thanh Hòa lái xe cả ngày mệt quá nên phải rủ Sony đi theo phụ tá, 2 giờ sáng mấy Thầy trò ra xe trong đêm vắng, chị Hường đi theo dẫn đường.

Khi tôi thức dậy thì đồng hồ đã chỉ 6 giờ rưỡi sáng, trời còn mờ mờ âm u. Ngồi thiền xong đứng lên nghe cô Indra nói Thầy chưa về. Đến 8 giờ rưỡi hơn mới thấy Sony lái xe chở Thầy vô sân, tôi chạy ra chào Thầy. Sony xuống xe chạy qua mở cửa xe mời Thầy xuống vô nhà. Thầy lắc đầu:

- Tao không vô. Đi về thiền đường San Diego liền bây giờ.

Anh Dominique thưa:

- Thưa Thầy vào nhà ngồi nghỉ đợi tụi con mang valises ra xe.

Thầy trả lời:

- Tao ngồi đây đợi.

Lệnh khẩn ban ra, sợ Thầy đợi lâu chúng tôi vội vàng nhanh chóng mang xách hành lý ra xe. Mười lăm phút sau xe chuyển bánh, không phải tiến về freeway I-15 mà là hotel Radisson, lý do bà Tám và phái đoàn cần phải ăn sáng. Lúc ngồi ăn trong buffet của hotel này không biết chị Hương thủ thi thế nào mà Thầy bằng lòng đến thăm cửa tiệm bán áo cưới và trang phục dạ hội hóa trang của chị. Đến tiệm, chị Hương đưa Thầy đi quanh thăm từng gian hàng, rồi mời Thầy lên lầu ngồi nghỉ, uống trà. Ngồi tại salon Thầy nhắm mắt lim dim “*làm việc cho gia đình chị*” một lúc lâu, chúng tôi ngồi đợi, đến lúc Thầy thức dậy mở mắt ra thì chị Hương lại ngồi bên chân Thầy, năn nỉ Thầy nhận lấy chiếc RV để Thầy sử dụng tùy nghi. Lần này Thầy bằng lòng nhận nên anh Thanh Hòa phải lái xe quay trở lại nhà chị Hương một lần nữa. Sau màn chuyển đồ đạc hành lý từ xe SUV qua xe RV, Thầy và bà Tám cùng cô Indra, anh Dominique, Minh Sơn, anh Chị Thanh Hòa lên xe RV với Thầy, anh Thanh giữ tay tài xế. Chị Bê lái xe SUV với Hoàng, chị Thủy ngồi xe Tùng, Điền và tôi ngồi xe Sony.

Khoảng 1 giờ trưa ngày chủ nhật, đoàn xe du mục của Thầy trò Vô Vi tiến ra xa lộ I-15 thẳng đường trở về thiên đường San Diego. Trên chiếc RV, Thầy nằm nghỉ ở chiếc giường phía giữa xe đỡ bị dẫn, nên Thầy ngủ ngon hơn. Xe chạy êm ru, quang cảnh rừng thông hai bên đường thật êm đềm dễ thương, ở đây mọc toàn giống thông 3 lá nên trông như đồi thông Đà Lạt, xe chạy càng xa đồi núi càng ngoạn mục. Đến chiều gần tối, anh Thanh ghé vào khu tạm nghỉ (rest area), các anh đưa Thầy xuống đi bộ một chút cho giãn gân cốt, trông Thầy cũng bình thường không có vẻ gì mệt mỏi, Thầy nói xe chạy không mệt, kẹt xe mới mệt.

Vì cần chỗ cho chiếc xe RV đậu nên trên đường đi anh Thanh gọi phone báo cho chúng tôi biết phải đi thẳng về Santa Ana trước, để gửi chiếc xe RV trong khuôn viên trụ sở. 9 giờ tối chúng tôi về đến quận Cam, cũng tới lúc cần ăn tối nên anh Thanh ghé vào một nhà hàng Việt Nam, tại đây đã thấy anh Minh cựu hội trưởng và anh Sáng ra đón Thầy, rồi cùng ngồi chơi nói chuyện về chuyến đi với anh em, sau đó anh Minh lái xe RV về trụ sở giùm, chị Bê lái chiếc SUV đưa Thầy trở về San Diego. Trên đường về Thầy muốn ghé thăm bác Huân. Mặc dù đi xe hơi từ Flagstaff, Arizona về Westminster, CA đã mất hơn 8 tiếng đồng hồ, mà Thầy vẫn không quản ngại đến thăm bác Huân. Khi gặp Thầy, bác Huân cảm động lắm, bác khóc, bác nói gia đình anh em bác không có ai thương bác như Thầy, nửa đêm nửa hôm mà Thầy vẫn đến thăm bác. Bác khóc, Thầy cảm động Thầy cũng nói: “*Khùng, khủng vậy đó, nhưng mà vẫn có tình có nghĩa.*”

Chuyến du hành kết thúc khi xe Thầy về đến thiên đường San Diego lúc 1:30 sáng thứ Hai 27/10. Thầy vào nhà nét mặt vẫn tươi khỏe, ánh mắt vẫn sáng trưng, chưa đi nghỉ Thầy còn ngồi uống nước và hỏi thăm nói chuyện với hai cô Hồng Anh và Huệ, kể chuyện xa gần. Thầy hỏi Hồng Anh và Huệ ngủ đây có yên không? Thầy nói “*Về đến nhà này ngủ là yên lắm*”, rồi Thầy nhìn anh Dominique. Anh Dominique cứ cười mỉm chi hoài.

Nhớ lại hình ảnh Thầy đi nhẹ nhàng từ từ từng bước không cần người dìu ở khu rest area khi nắng chiều đã tắt làm tôi cảm xúc, thật là siêu diệu, mọi chuyện không thể ngờ được, một người như Thầy mình đã 85 tuổi, mới trải qua một cơn giải phẫu, mà lại có thể ngồi xe vượt hơn 1200 miles đường trường, xuyên qua 3 tiểu bang trong vòng mấy ngày thì quả là không tưởng. Đi theo Thầy dù tin tưởng ở Thượng Đế mà tôi cũng thoáng lo lo, lộ trình dài quá sợ Thầy không đủ sức, nhưng mỗi lần nhìn Thầy thì thấy Thầy vẫn tỉnh bơ, ung dung tự tại, an nhiên bình thản. Tôi thật mừng, xin tạ ơn Thượng Đế, tạ ơn sự huyền diệu thể hiện trong sức khỏe của Thầy.

Nghĩ lại ân phước Thầy cho chúng tôi thật là lớn lao. Chúng con xin cảm tạ Đức Thầy đã cho gia đình chúng con được vui hưởng những ngày thương yêu bên Thầy. Trên đường về quuyến luyến, lòng bồi hồi thương nhớ, con cầu nguyện Thầy được mãi mãi sức khỏe an vui. Con xin ghi lại những giọng ký sự này để chia sẻ niềm vui cùng các anh chị em bạn đạo khắp năm châu, sinh hoạt của Đức Thầy trong những ngày qua. Ước mong mọi người đều cảm nhận được ân điển từ bi của Thầy như chúng con đã được hưởng.

Và các bạn ơi, chứng kiến sự năng động của Thầy trong chuyến du hành, tâm tôi thật cảm kích lời Đức Thầy mà chị Thanh Hòa đã ghi lại trong phóng sự Chuyến Viếng Thăm của Đức Thầy tại California: *“Thân này đã có Thượng Đế lo cho Thầy, các con cứ lo tu đi thì Thầy sẽ khỏe mạnh”*.

Cao thị Bạch Trúc.
T/Đ Portland, Oregon
7/11/08

Kính gửi:

- Đức Thầy để kính tường.
- Tuần Báo Phát Triển Điện Năng (www.vovinet.org)
- Tuần Báo Quy Hội Tình Người. (www.quyhoitinhnguoi.org)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 11 tháng 04 năm 1970

Đô thị tung hoành tranh giải thưởng
Phồn hoa khích lệ dẫn đo lường
Tu tâm thiên hành nan giao cảm
Thế thái nhơn sinh sanh khắc tường

Thế gian lắm nẻo lắm đường
Lắm tâm lắm trí lắm gương lắm hình
Sống trong đô thị kết tình
Tranh đua giành giật nhơn quần khổ đau
Thi đua đổi sắc thay màu
Tây tào chung đúc trước sau dung hòa
Đạo hành nơi chỗ lệ hoa
Tâm ta không động mới là người tu
Tiếng ồn kêu réo vu vu
Ngoại thân rung chuyển tâm gù chẳng theo
Tu thời chẳng sợ thiếu nghèo
Ngoại thân chư vật vạy theo làm gì
Công phu giữ đúng giấc thì
Tâm không xáo động gắng ghi điển hình
Chỉ lo tiếp diễn nội tình
Thiên cơ khai thuyết tam tinh thuận hòa
Không lâu khai chuyển gần xa
Mâu Ni xuất hiện mới là thiện tâm
Chớ nên ôm giữ thâm trầm
Tà dần nội loạn khó tầm thiên cơ.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên